

SAM POD OBLAKI

Jože Udovič

Visoko deblo ne pije grenkobe iz tal,
slepe korenine srkajo čiste barve,
veje mečejo ptiče v zrak
in jih v nevedni igri spet lovijo,
kamen tiho sanja o pravadni lavi,
nemirni listi se ne bojijo noči
in sami sebi šumijo hvalo.

V tebi pa je utrip razdeljen,
svetlejši glas se upira temnejšemu glasu.
vojska mravelj napada vojsko čebel,
v krvi plovejo semena tujih moči,
naplavilo jih je iz vseh kraljestev davnine.
nevidni bršljan se vije ob tvojih kitah
in jih opleta z zelenim hladom tal.

Vsako noč pade slana na gredo spomina,
bela akacija jutra potemni,
če se vzdigne do nje rosa tvojega diha,
in ko v tišini siplje ura ostri pesek na rano,
poje temni vodomec v drevesu žil.

Vsaka beseda, vsak gib se trudi,
da bi znotraj premaknil meje senc,
da bi tiha ptica lahko preletela
majhno somračno nebo tvojih prsi
in pripela drobno jutranjico nanj.

Stopajoč skozi sebe z začudenimi pogledi,
kličeš svoje pravo bitje iz daljav
in iščeš novo črto za svoj resnični obraz.
Toliko let je že ovenelo, pa nisi še rojen,
stoječ sam pod oblaki si tisti, ki ga še ni.

ISTA SUHA SVETLOBA

Jože Udovič

Ista suha svetloba nad Nevado in Alpami,
isti hripavi glas nad Saharo, Apenini in Tibetom,
isti motni zrak v votlini naših teles...
O človek, bitje, pozabljeno v razpoki sveta,
mrtva ptica pada v tvoje strmeče oko.

Isti glas povsod, isti razrezani obraz:
mojster čas, inženir, sklonjen nad načrt,
narisana mrtvaško črna papir,
poblaznel matematik, ki ti gori
nova smrtna enačba v sivih očeh.

Čarovnik, ki ti vstaja v grlu magnetni vihar,
na koščeni zid pišeš abecedo strahu,
zmagal si nad očiščujočo šibkostjo,
posušil si mavrični slap, lijoč v tesnobo,
skrivaš si oslepil oči tišine.
Ob ležišče mi buta morje tvoje noči,
diham tvoj tuji zrak in od njega živim.

Čas, preganjavec, ki dobro veš,
da smo za zmeraj grob vsega, kar smo izdali,
v tebi se gibljem, tipljem, jecljam,
moja pot se izgublja pod tvojimi gorami,
ti si edina dežela, ki mi je dana do smrti.

V tebi tavam načet, zvrhan s posmehom,
in vendar v tvojem čadu nastaja vse,
kar je čistega v zvenu mojih besed,
sredi tvojih prsi joče moja resnica,
ko iščem, kar je zasuto, neznano,
ko iščem višnjevi ogenj, zeleni dan.

Mogočni čarovnik, rabelj vedrine,
ne stri nam s črnimi prsti srca
kakor slepega ptiča v gnezdu,
dokler se tvoja grenkoba ne združi z našo slutnjo
in se ne rodi nova duša sredi tvojih puščav.